

Ordføreren (J. Jacobsen): Som det fremgaar af Betænkningen, er det desværre ikke lykkedes i Udvalget at opnaa Enighed om det foreliggende Lovforslag. Udvalget har hos Indenrigsministeriet udbedt sig en Del Oplysninger om, hvor store Hjælpekassernes Udgifter har været i det sidst forløbne Finansaar, og det fremgaar af de modtagne Besvarelser, at Hjælpekassernes Udgifter har været i en ret overraskende stærk Stigning i det paagældende Aar, idet de vistnok er steget helt op til ca. 9 Mill. Kr., hvoraf Statskassen har maattet afholde en Trediedel, altsaa ca. 3 Mill. Kr. Grunden til denne overordentlig stærke Stigning ligger utvivlsomt for en meget væsentlig Del i, at Hjælpekasserne efterhaanden har faaet en lang Række af ekstraordinære Opgaver lagt ind under sig, og derved er de særlige Hjælpekasseopgaver, nemlig den midlertidige Understøttelse, i ikke ringe Grad traadt i Baggrunden. Det er et Forhold, der afgjort bør ændres, og derfor har Udvalgsflertallet ogsaa været enig med Ministeren i, at man nu maa vende tilbage til det i Hjælpekasselovens § 13 fastsatte Princip for Statstilskud til Kommunernes Udgifter til Hjælpekasserne. For at gøre denne Overgang nogenlunde lempelig har Flertallet imidlertid efter de foretagne Undersøgelser ment, at man neppe kunde gaa, saa langt ned med Tilskuddet, som den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet, nemlig til 500 000 Kr. for Finansaaret, 1922—23. Et Mindretal i Udvalget har derimod ment, at man fremdeles skulde fortsætte med, at Staten ubegrænset refunderer en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter. Jeg skal gøre opmærksom paa, at dette Mindretal foruden af Socialdemokraterne tillige bestaar af de Radikale, idet de Radikale af en Fejltagelse ikke staaer som Medforslagsstillere til Ændringsforslag Nr. 2.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg anbefaler det høje Ting at vedtage Ændringsforslagene Nr. 1 og Nr. 3, der af formelle Grunde er stillet af Udvalget.

Brosemann: Det af Flertallet med Ministerens Billigelse stillede Ændringsforslag betyder jo en Forbedring af Lovforslaget saavel som af Hjælpekasseloven af 1913, men man maa dog ikke se bort fra, at siden 1913 har Hjælpekasseloven næsten ikke været anvendt i den Skikkelse, den fik den Gang, idet den har været anvendt med den Tilføjelse, at Staten refunderede en Trediedel af det, som Hjælpe-

kasserne brugte. Som den ærede Ordfører sagde, har man fra alle Sider, ogsaa fra vor, indrømmet, at Hjælpekasserne har faaet Opgaver, som efter Loven maaske ikke helt hørte dem til, og vi har derfor ogsaa været enige om, at det kunde være rimeligt at begrænse Statens Tilskud, men den Begrænsning, som det ærede Flertal her foreslaar, er alt for stor, den vil sikkert kræve betydelige Ofre i det Aar, vi er inde i. Det er ikke saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at vi har ønsket, at den hidtil gældende Ordning, efter hvilken Staten betaler en Trediedel i Tilskud, fremdeles skulde gælde. Vi har kun ønsket, at den skulde gælde i Aar, og at vi saa til næste Aar skulde overveje, hvorledes man kunde komme ind paa en anden Ordning, og jeg tror, man vilde have gjort vel i at følge Mindretallets Forslag.

Ved første Behandling udtalte jeg, at de Beregninger, som var lagt til Grund for Lovforslaget, ikke var rigtige, og Udvalget har derfor gennem Ministeriet anmodet om Oplysninger fra Hjælpekasserne. Disse Oplysninger har, som det hedder i Betænkningen, overrasket Udvalgets Flertal og den højtærede Minister og formentlig ogsaa hans Embedsmænd. Det har nemlig vist sig, at disse Oplysninger helt og fuldt bekræfter, hvad jeg udtalte ved første Behandling, og beviser, at Ministeriet har udarbejdet Lovforslaget paa et fuldstændig urigtigt Grundlag. Det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, er, at Staten skal bære en Trediedel af Udgifterne. Alle Beregninger fra Ministeriets Side gaar ud paa, at der indtil forrige Aars Udgang er blevet brugt af Hjælpekasserne 1 500 000 Kr., hvoraf Staten ifølge Lovforslaget skal bære en Trediedel, idet man foreslaar, at Statens Tilskud skal udgøre en halv Million. Altsaa, ogsaa ifølge Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse er Princippet det, at Staten skal betale en Trediedel af Udgifterne, og man sætter en Sum af 500 000 Kr. i den Formening, at dette vil være tilstrækkeligt. Nu viser imidlertid de indkomne Oplysninger, at Hjælpekassernes Udgifter i det sidste Aar har været 6 Gange saa store, som man regnede med — en Fejlregning, som ikke betyder noget overfor Princippet —, og saa stiller Flertallet og Ministeren Ændringsforslag om at forhøje det beregnede Tilskud til det dobbelte, altsaa til 1 Mill. Kr. Det forekommer mig imidlertid, at naar man udarbejder et Lovforslag paa det Grundlag, at man mener, de samtlige Udgifter vil være 1 500 000 Kr., og siger, at Staten skal betale en Trediedel deraf eller 500 000 Kr., saa er man for-